

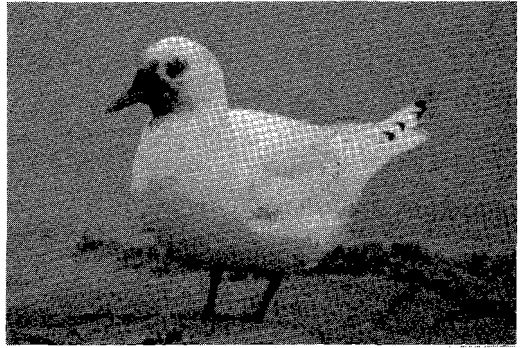
Ivoormeeuw *Pagophila eburnea* waargenomen op Schiermonnikoog

Op 9 februari 1987 werd om 12u30 door C. Visser en de auteur een Ivoormeeuw in eerste-winterkleed waargenomen bij paal 2.800 op het Westerstrand van Schiermonnikoog (Fr.). Wij troffen de vogel zittend aan bij een dode vrouw Eidereend *Somateria mollissima*. De meeuw deed zich zo intensief te goed aan de dode vogel dat hij praktisch geen notitie van ons nam en wij hem tot 5 m konden benaderen en fotograferen (figuur 1). Er waren tijdens de waarneming geen andere meeuwen in de buurt. Er woei die dag een matige zuidwestelijke wind, het zicht was door mist niet groter dan 100 m en er lagen op het strand overal ijsschotsen.

Beschrijving Robuuste, witte meeuw, niet veel groter dan een Stormmeeuw *Larus canus*; kop, kin en hals onregelmatig gevlekt, rond de snavelbasis lichte donkerbruingrijs, op vleugeldekveren paarsgewijs kleine zwarte vlekjes, top slagpennen met grotere zwarte half-maanvormige vlekken, de bolle kant van de vlek achterwaarts gericht, eindband staart met kleine zwarte vlekjes; onbevederde delen: korte zwarte poten, snavel blauwgrijs met geelwitte punt, iris donkerbruin, oogleden zonder rood.

De Ivoormeeuw is van alle vogels het noordelijkst georiënteerd. De dichtstbijzijnde broedplaatsen van deze hoogarctische soort liggen op Groenland, Spitsbergen, Jan Mayen en Frans Josefland (Cramp & Simmons 1983). De soort verblijft het gehele jaar in de Noordelijke IJzee te midden van het pak- en drijfijis; komt vermoedelijk alleen aan land om te broeden. Hij leeft daar tamelijk solitair. Tegen de winter trekt hij in kleine aantallen wat zuidwaarts, zonder normaliter buiten de zone met drijfijis te geraken. Komt dan in Europa soms als dwaalgast voor, met onder meer waarnemingen uit Groot-Brittannië (1-2 jaarlijks) en veel minder vaak uit Fenno-Scandinavië, Denemarken, Frankrijk, Zwitserland en Italië (Cramp & Simmons 1983, Grant 1982). Onze waarneming past goed in dit beeld. uit de vorige eeuw te licht bevonden en is derhalve voorgesteld de soort van de lijst af te voeren (van IJzendoorn & de Heer 1985). Indien onze waarneming door de CDNA zal worden aanvaard, is dit het eerste aanvaarde geval voor ons land.

De soort werd driemaal eerder uit ons land gemeld: vóór 1815, sine loco; 1 september 1963,

Eerstejaars Ivoormeeuw, 9 februari 1987, Schiermonnikoog (C. A. van der Wal). First year Ivory Gull *Pagophila eburnea*.

Waddenzee Terschelling en 25 april 1965, Oost-Flevoland (CNA 1970). Over de juistheid van de beide gevallen uit deze eeuw bestond reeds eerder twijfel (Kist & Tekke 1979). Bij een herziening van de lijst van in Nederland waargenomen vogelsoorten door de Commissie Dwaalgasten Nederlandse Avifauna (CDNA) is ook het geval

Summary Ivory Gull *Pagophila eburnea* observed at Schiermonnikoog

On 9 February 1987 a first-winter Ivory Gull was observed and photographed (fig. 1) on the North Sea beach, which was at that moment full of ice, of the Wadden Sea island of Schiermonnikoog (Fr.). The bird was eating from the body of a dead Eider *Somateria mollissima* and not shy. If this observation will be accepted by the Dutch Rarities Committee, the species will be an addition to the Dutch List. Three earlier records (one in the 19th century, two in the present one, CNA 1970) have been rejected later on (Kist & Tekke 1979, van IJzendoorn & de Heer 1985).

Literatuur

- COMMISSIE VOOR DE NEDERLANDSE AVIFAUNA 1970. Avifauna van Nederland, 2e druk. Brill, Leiden.
- CRAMP S. & SIMMONS K. E. L. 1983. The birds of the western palearctic, 3. Oxford University Press, Oxford.
- GRANT P. J. 1982. Gulls, a guide to identification. Poyser, Calton.
- KIST J. & TEKKE, M. J. 1979. Avifauna van Nederland. Mededeling 5 van de CNA. Limosa 52: 209-216.
- VAN IJZENDOORN E. J. & DE HEER, P. 1985. Herziening van de Nederlandse Avifaunistische Lijst. Limosa 58: 65-72.

C. A. van der Wal, Zevenhuizen 5,
9166 PC Schiermonnikoog